

BAILEY HANNAH

Change of Hart

WELLS RANCH DEEL 3

Vertaald door Stevie Martens

AMSTERDAM · ANTWERPEN

*Voor iedereen die ongelooflijk onafhankelijk is.
Ik hoop dat je iemand vindt op wie je kan steunen.
Tot het zover is heb je Denver Wells.*

Proloog

Blair

‘Ik ben mezelf kwijtgeraakt, om het zo te zeggen.’

– Auguste Deter

(Eerste persoon bij wie de ziekte van
Alzheimer werd vastgesteld.)

Om 17.48 uur op eerste kerstdag stortte mijn leven in.

Ik knipper snel met mijn ogen om het waas weg te krijgen dat het uitgebreide kalkoendiner voor me vertroebelt en kijk naar de woonkamer om de blik van mijn moeder te ontwijken. Nog geen twintig minuten geleden lag ik met mijn zus op de bank, allebei in dezelfde pyjama, en plaagden we mama omdat ze de openhaardzender op tv had aangezet. Nu klinken het knetterende nephaardvuur en de muziek vol belgerinkel ongepast opgewekt.

Mijn vader zit met een gespannen glimlach voor de fonkelende lichtjes van de kerstboom. ‘Sorry dat we het jullie niet eerder hebben verteld.’

Alzheimer: een neurodegeneratieve aandoening die leidt tot een geleidelijk verlies van geheugen en denkvermogen. Het is de meest voorkomende vorm van dementie en kan niet worden genezen.

Buiten valt de sneeuw in een wervelende storm – een perfecte

weerspiegeling van wat er in mijn borst gebeurt terwijl ik langs mijn vader staar en mijn knokkels kraak om mijn woede in bedwang te houden. Mijn lieve vader een klap verkopen lost niets op. Het verandert niets aan mama's diagnose en ook niets aan het feit dat ze haar ziekte maandenlang voor me verborgen hebben gehouden. Het zal alleen mijn ouders, zus en tienjarige neefje van streek maken.

De spanning in mijn borst drukt mijn longen samen terwijl paniek mijn gedachten overspoelt. Uiteindelijk lukt het me om beverig adem te halen en doe ik wat ik altijd doe: ik glimlach.

'Oké, we komen hier wel doorheen.' Ik klem mijn handen in elkaar op mijn schoot om te verbergen hoe erg ze trillen. 'Mensen leven tegenwoordig veel langer met alzheimer en er zijn heel veel behandelingen mogelijk. En we kunnen veiligheidsmaatregelen treffen – sloten, alarmen, briefjes. Het komt goed.'

Het komt goed.

'Het komt goed,' herhaal ik terwijl ik probeer te voorkomen dat mijn glimlach begint te trillen. Ik knik bemoedigend naar mijn jongere zus en knipper mijn tranen weg als ik de angst in haar ogen zie.

Natuurlijk komt het niet goed. Onze moeder is jonger dan de gebruikelijke leeftijd voor iemand die alzheimer krijgt. En hoewel ik me tijdens mijn zes jaar durende opleiding verpleegkunde niet op neurowetenschappen heb gefocust, weet ik dat vroegtijdige alzheimer vaak sneller vordert. Mama zal alles wat ze weet stukje bij beetje vergeten tot haar hersenen haar lichaam niet meer kunnen aansturen. Niets zal ooit nog hetzelfde zijn.

Maar voor nu – om de mensen van wie ik hou te beschermen – zeg ik dat alles goedkomt.

Vijftien minuten later excuseer ik mezelf van het kerstdiner en pak ik mijn laptop, klaar om de rest van de avond onderzoek naar de ziekte van Alzheimer te doen. Een afleidend oranje notitieblaadje bovenin herinnert me aan het telefoontje dat ik eerder deze week had moeten plegen met dokter Brickham, de plaatse-lijke dokter. Mijn vader heeft het geregeld; hij stelde voor dat ik

de baan zou aannemen omdat Wells Canyon grote behoefte heeft aan fatsoenlijke medische zorg. Maar nu beseft ik dat elk gesprek dat ik de afgelopen zes maanden met mijn ouders heb gehad een aaneenschakeling van leugens was. Nu begrijp ik dat dit zijn manier was om ervoor te zorgen dat ik weer thuis ga wonen.

‘Fuck,’ mompel ik terwijl ik het notitieblaadje verfrommel en richting de prullenbak gooi.

Natuurlijk ben ik het vergeten. Mijn brein is in feite een rommelige stapel van zo’n 2875 notitieblaadjes, dus het is geen verrassing dat informatie niet beter blijft hangen als ik nog een briefje aan de chaos toevoeg. En mama’s diagnose betekent dat ik een nieuwe lading nutteloze notities aan mijn rommelige geest zal moeten toevoegen.

Ik laat me met een verslagen zucht achterovervallen op het bed in mijn vroegere slaapkamer en staar met ogen vol tranen naar het met sterren bezaaide plafond. Ik kan geen eenendertigjarige vrouw zijn die in een kamer slaapt waarvan het plafond vol glow-in-the-darksterren hangt. Snikkend ga ik op het bed staan en trek ik de plastic sterren een voor een los tot mijn ribben branden en mijn armen trillen.

Of ik het nu leuk vind of niet, ik verhuis terug naar Wells Canyon.

Het is niet dat ik dood wil – het kan me gewoon niet zoveel schelen als het gebeurt. Niet als ik dan op de rug van een paard zit, met de zon in mijn rug en een glimlach op mijn gezicht. Weinig mensen begrijpen dat, maar mijn moeder was er een van. Daarom is zij de enige met wie ik vlak voor een rit wil praten.

Alleen het zachte rekken van spijkerstof en leer is te horen als ik aan het squatten ben in de doorgang die naar de arena leidt. Een elektrische sensatie schiet langs mijn dijen omhoog en knettert door mijn ruggengraat. Ik neem de tijd om overeind te komen, en nadat ik een paar keer langzaam met mijn nek heb gerold, ben ik klaar om op de rug van een bokkend paard te springen.

Mijn handen glijden over mijn versleten beenstukken, helemaal omhoog naar mijn mond. Ik druk mijn wijs- en middelvinger tegen mijn lippen en leg ze daarna zachtjes tegen de gedenkplaat van mijn moeder, die aan de muur van de schuur hangt.

‘Geef ze ervanlangs,’ fluister ik terwijl ik de deur uit loop. Sinds ik haar die woorden voor het laatst heb horen zeggen, zijn ze uitgegroeid tot een soort schietgebedje. Een boodschap aan de plek waar ze nu is: een herinnering dat ik niet van plan ben te sterven en de vraag of ze een oogje in het zeil wil houden.

Na een lange, strenge winter is de eerste rodeo van het voorjaar uitverkocht. De tribunes zitten bomvol; langs elke vierkante cen-

timeter van het hek rondom de arena staan toeschouwers opeengepakt. Toch maakt het me niet nerveus dat er dadelijk honderden ogen op me gericht zullen zijn. Het verhoogt juist de adrenaline; zelfs als ik niet win, wil ik indruk maken. Een show neerzetten voor het publiek is bijna net zo belangrijk als winnen – vooral bij deze kleine dorpsrodeo's met bescheiden prijzen.

Nadat ik mijn schouders heb opgewarmd met cirkelende arm-bewegingen ga ik op zoek naar Colt, een van de ranchknechten die op onze familieranch met twintigduizend stuks vee werken. Afgezien van de lokale *buckle bunnies* is hij hier waarschijnlijk mijn grootste fan. En aangezien mijn beste vriend me heeft inge-ruild voor het vaderschap, is Colt de enige die met me meegaat naar rodeo's.

Als ik de hoek omga, zie ik dat hij tegen de startbox leunt, in gesprek met Peyton. Normaal gesproken zou Peyton een lust voor het oog zijn, met haar blonde haar, blauwe ogen, geweldige tieten en zwak voor cowboys. En ze is leuk gezelschap voor de korte termijn, wat het meeste is wat ik de vrouwen hier kan bieden.

Wat kan een mens zich nog meer wensen?

Een flits bruin haar trekt mijn aandacht. Ik ben slecht in gokken, maar toch durf ik te wedden dat minstens de helft van de vrouwen hier bruin haar heeft. Er moeten hier wel honderd brunettes rondlopen, dus zij kan het onmogelijk zijn. Dat kán gewoon niet.

Net als ik mezelf eraan herinner dat ze niet dood gevonden zou willen worden op een rodeo in Wells Canyon, trekt de vluchtige glimp van haar profiel voordat ze tussen de barrelracers verdwijnt aan een te strak gespannen snaar in mijn borst.

Ik heb zojuist een geest gezien. Oké, technisch gezien is ze niet dood, maar haar aanwezigheid hier voelt zonder meer bovenna-tuurlijk. Zelfs na al die jaren zou ik haar meteen herkennen. Ik heb elk detail van haar gezicht urenlang in mijn geheugen gegrift en daarna jaren tevergeefs geprobeerd te vergeten.

Misschien ben ik terug in de tijd getransporteerd.

Ik draai me om om haar te volgen, wanhopig om erachter te komen of ik me dingen verbeeld, maar een hand sluit zich om mijn

bovenarm en trekt me terug naar het heden.

‘Hé cowboy,’ kirt Peyton in mijn oor terwijl ze haar armen om mijn nek slaat. In een omgeving die vooral ruikt naar zweet, vee en aarde, is haar aroma van aardbeien en honing een welkome afwisseling. Ik haal diep adem en glimlach naar haar alsof ik het wilde bonzen van mijn hart niet voel. Alsof mijn borst niet langzaam wordt dichtgeknepen. Alsof ik haar niet het liefst zou wegduwen om een herinnering na te jagen.

‘Ik dacht dat je me na mijn rit pas zou komen zoeken,’ zeg ik.

‘En ik dacht dat je misschien wel een kus kon gebruiken om je succes te wensen.’ Ze glimlacht naar me, maar mijn gedachten dwalen af naar de lege plek verderop in de doorgang naar de arena.

Wat als ze het wel... Nee, dat kan niet.

Dit is niet het moment om afgeleid te zijn. Ik heb al maanden niet op een wild paard gereden en ik kan onmogelijk op de rug van een beest van vierhonderdvijftig kilo gaan zitten als ik mijn hoofd er niet bij heb. Maar ik moet weten of ik haar echt heb gezien...

‘Denny,’ onderbreekt Peyton mijn gedachtestroom, precies op het moment dat Colt zijn hand op mijn schouder legt om me te laten weten dat het tijd is om te rijden.

‘Sorry, ik moet gaan. Ik zie je straks wel.’ Ik glimlach even naar haar en richt mijn aandacht dan op Colt. De verschijning die ik net dacht te zien duw ik weg naar een ver hoekje van mijn brein.

Colt geeft een klap op het versleten zadel, waardoor er een wolk stof omhoog stuift. ‘Opgezadeld en klaar om te knallen.’

Showtime.

Ik controleer zijn werk, trek de zadelriem aan en haal diep adem voordat ik op de bovenste reling van de box klim. Onder me staat zeshonderd kilo pure eigenzinnigheid, ongeduldig om te beginnen. Wat veel mensen niet begrijpen aan het rijden op wilde paarden – aan alle rodeosporten, eigenlijk – is dat de dieren dit ook leuk vinden. Als een paard geen zin heeft, werkt hij niet mee. Voor hen is het een spel, een moment van zalige vrijheid om wild te zijn en met mensen te spelen zoals ze met andere paarden spelen. Daarna gaan ze terug naar de veehandelaar en leven ze een com-

fortabel leven in een weelderig groen veld. Als de paarden van de Wells-ranch deze paarden zouden zien, zouden ze onze cowboys meteen van zich af gooien in de hoop op een nieuwe baan als rodeopaard.

De versleten, gevlochten teugel van het paard glijdt door mijn eeltige hand terwijl ik in het zadel plof. Ik negeer de cowboys die me op de rug slaan en tips herhalen die ik al duizend keer heb gehoord. *Leun achterover. Borst vooruit. Kin omlaag.*

Acht seconden voelen voor de meeste mensen niet lang. Buiten de rodeo kan ik me niet herinneren wanneer ik voor het laatst acht seconden bewust heb ervaren. Maar als die acht seconden mischien je laatste zijn, duren ze een eeuwigheid. En toch, ondanks het reële risico op ernstig letsel, kan ik me niet voorstellen dat ik deze sport ooit ga opgeven. Het leven is kort en de adrenalinekick van een rit op een wild paard overtreft bijna alles wat ik ooit heb ervaren.

Ik zoek mijn balans, druk mijn laarzen in de stijgbeugels en verleg de teugel drie keer in mijn hand, synchroon met drie diepe ademhalingen – zoals mijn opa me heeft geleerd.

Leun achterover. Borst vooruit. Kin omlaag.

Ik lik over mijn lippen, die plakken van het zweet en stof, en steek mijn vrije arm uit. Hij trilt niet, al zal dat veranderen zodra dit paard me van zijn rug probeert te gooien. En dan, voordat ik de kans krijg om alles te overdenken, knik ik.

Het hek zwaait open met een ijzingwekkend gepiep. Vanaf nu komt het aan op mijn gevoel. Mijn hielen klemmen zich vast aan de brede schouders van het paard en zijn voorste hoeven stampen op de grond. We zijn niet te stoppen – ik zit stevig in het zadel en trotseer zijn gebok met koelbloedige vaardigheid. Maar als hij naar links bokt, blijft mijn blik hangen op een verschijning tussen zijn oren.

Het meisje dat ooit mijn hele wereld was.

Het voelt niet terecht om haar mijn verloren liefde te noemen. Dat zou impliceren dat ze me ontglipte, terwijl de waarheid is dat ik haar liet vallen en we allebei verbrijzeld achterbleven.

Het paard bokt en ik span mijn lichaam aan zonder mijn blik van haar af te wenden. Zodra onze blikken elkaar kruisen, ver-
vaagt alles om me heen; ik vergeet waar ik ben en wat ik hoor te
doen. Dan beweeg ik de verkeerde kant op en...